

Моитѣ гончии сѣ изпреварили неговитѣ. Ако случайно не ги е задържала неочаквана беда по друмоветѣ . . .

Той стисна по-силно ржката ѝ, сякаш да я подкрепи да не падне. Мария стана бѣла като варь. Задиша дълбоко.

— А защо Вие не сте съобщили до сега, всичко това на сюзерена си?

Той сви устни. Каза сухо:

— Имамъ своитѣ основания, мадамъ.

Дързостъта на Биандрате минаваше всѣка граница.

Ала изглеждаше, че намѣстникътъ добре познава положението, за да се осмѣли да говори така на императрицата. Той погледна тържествуваше къмъ Мария, която продължаваше да се движи следъ него, безъ да помни стѣпките си, загубили чувство за всичко наоколо. Колѣнетѣ ѝ отмалѣха. Свѣтътъ потъмнѣ, изчезна.

Въ България избухналъ бунтъ . . .

Въ Мизия се лѣе кръвь . . .

Тази единствена мисль пламтѣше въ главата ѝ. Съзѣклятниците не очакваха вече помощъ отъ нея и бѣха почнали на своя глава да действуватъ. Или можеби се надѣваха на друга помощъ? Не се ли бояха отъ войскитѣ на Анри? Болестъта на папата ли имъ даваше дързостъ или нѣщо друго, неизвестно и на нея? Презъ кѣде минаваше нишката на заговора? Можеби не само презъ Киевъ, Търново и Константинополь, а и презъ Тесалоника . . .

И тя бѣ заплетена въ тази опасна и неумолима мрежа, увлѣчена въ вихъра на толкова събития, страсти, умрази, клетви . . .

На нѣколко пѣти тя бѣ вече смѣнила кавалера си, безъ да забележи. Когато тъмната мъгла, която я обвиваше, полека-лека се разсипа наоколо ѝ, Мария зърна предъ себе си усмихнатото лице на Люи дьо Шателъ.

— Най-сетне и на менъ се падна честъта да танцувамъ съ мадамъ. Белослава танцува съ монсенъоръ императора и много се безпокои за Васъ. Монсенъоръ ме помоли да Ви съобщя че изглеждате много изморена, много отпаднала и, че е време вече да се приберете. Дайте знакъ да се прекрати тържеството.